

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **H. Č.**, zastoupená JUDr. Annou Horákovou, advokátkou se sídlem Žitná 47, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, č. j. 45 A 17/2013 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 19. 1. 2015, č. j. 45 A 17/2013 – 34, odmítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Praze (dále jen „inspektorát“) ze dne 28. 11. 2012, č. j. ZKI-O-154/1510/2012/Nov, jímž nebylo vyhověno jejímu odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 8. 2012, č. j. OR-290/2012-201-49, o zamítnutí námitek proti geometrickému a polohovému určení společné hranice pozemků p.č. č. 776/1, 45/1 a p.č. č. 775 v obnoveném katastrálním operátu pro katastrální území Kobylí a proti výměře pozemku p.č. i č. 776/1 a pozemků ve zjednodušené evidenci – parcel původ pozemkový katastr č. 709 a č. 776 v obnoveném katastrálním operátu pro katastrální území Kobylí. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že stěžovatelka podala žalobu dne 5. 2. 2013, přičemž podle doručky založené ve správním spisu bylo napadené rozhodnutí stěžovatelce doručeno nejpozději dne 3. 12. 2012. Krajský soud vyšel z pozdějšího data uvedeného na otisku razítka České pošty, ačkoli na doručence je u prohlášení stěžovatelky „*potvrzuji převzetí této zásilky dne*“ uvedeno datum 2. 12. 2012. Posledním dnem lhůty

k podání žaloby bylo proto pondělí 4. 2. 2013. Jelikož byla žaloba podána až dne 5. 2. 2013, a tedy opožděně, postupoval krajský soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které zopakovala některé žalobní námitky týkající se obnovy katastrálního operátu, resp. uváděla informace týkající se příloh, které připojila k žalobě. V doplnění kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž je přesvědčena o tom, že žalobu podala včas. Stěžovatelka vyslovila nesouhlas se závěrem krajského soudu, že ji bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 2. 12. 2012, protože se jednalo o neděli. Je totiž vyloučeno, aby Česká pošta doručovala zásilky o víkendech a ve svátcích. Stěžovatelka dále uvedla, že napadené rozhodnutí převzala až dne 5. 12. 2012, přičemž není důvod jejímu tvrzení nevěřit, neboť má stejnou „právní účinnost“ jako otisk razítka České pošty, u kterého je uvedeno datum 3. 12. 2012. Stěžovatelka v tomto ohledu odkázala na zásadu *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*. Jelikož podala žalobu dne 5. 2. 2013, činila tak v zákonem stanovené lhůtě a krajský soud pochybil, pokud její žalobu odmítl pro opožděnost. Proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku žaloby.

Inspektorát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné nové důkazy ani skutečnosti, které by osvětlovaly důvody zmeškání lhůty pro podání žaloby. Dále se zabýval argumentací stěžovatelky, která se týkala obnovy katastrálního operátu. Inspektorát navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Je-li kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu z povahy věci pouze stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu a vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze stížní námitkou stěžovatelky, podle které byla žaloba podána v zákonné lhůtě, a krajský soud proto pochybil, pokud žalobu odmítl.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 citovaného ustanovení zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle obsahu správního spisu bylo napadené rozhodnutí stěžovatelce doručováno prostřednictvím České pošty, s.p.. Jelikož stěžovatelka nebyla zastižena, byla zásilka připravena k vyzvednutí na poště dne 30. 11. 2012 a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedla. Na doručence, která je připojena k napadenému rozhodnutí, je v kolonce

„Potvrzuji převzetí této zásilky dne“ uvedeno datum 2. 12. 2012 a podpis stěžovatelky. V levém dolním rohu doručanky je otisk razítka České pošty, s.p. s uvedením data 3. 12. 2012.

Nejvyšší správní soudu se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že je třeba vycházet z data doručení napadeného rozhodnutí 3. 12. 2012, tj. z pozdějšího data uvedeného na otisku razítka, a nikoliv z data 2. 12. 2012, které je uvedeno v kolonce „Potvrzuji převzetí této zásilky dne“. I podle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí stěžovatelce doručeno dne 3. 12. 2012. Doručenka totiž obsahuje dva časové údaje. V prohlášení příjemce zásilky je uvedeno, že zásilku přebírá stěžovatelka dne 2. 12. 2012, což stvrzuje vlastnoručním podpisem, zatímco z části, kterou vyplňoval pracovník doručujícího orgánu, je zřejmé, že zásilka byla předána stěžovatelce dne 3. 12. 2012 (pondělí). Je přitom značně nepravděpodobné, že by rozhodnutí bylo stěžovatelce doručováno v neděli dne 2. 12. 2012. Ostatně, i kdyby bylo rozhodnutí stěžovatelce doručeno dne 2. 12. 2012, neměnilo by to nic na opožděnosti žaloby. Lze tedy mít za to, že napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v pondělí 3. 12. 2012.

Tvrdila-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že zásilku převzala až dne 5. 12. 2012 s tím, že její tvrzení má stejnou „právní účinnost“ jako otisk razítka České pošty, s. p. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka pro podporu tohoto svého tvrzení nenavrhla žádné důkazy. Není-li stěžovatelka schopna svá tvrzení relevantním způsobem prokázat, dostává se do důkazní nouze. Nebylo povinností krajského soudu tyto skutečnosti prokazovat, neboť bylo na stěžovatelce, aby své tvrzení prokázala, jelikož její tvrzení samo o sobě nemá žádnou důkazní hodnotu. Za takové situace je stěžovatelčino tvrzení vyvrácené právě otiskem razítka České pošty, s. p. na doručence. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na konstantní judikaturu, např. rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 6 Ads 55/2009 - 41, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval případem stěžovatelky, která namítala spornost data v kolonce „Potvrzuji převzetí této zásilky dne“ a dospěl k závěru, že „souhlasí se stěžovatelkou v tom, že je na první pohled zřejmé, že sporné datum na dodejku nevypisovala ona. To však samo o sobě nemá vliv na to, že jí napadené rozhodnutí, vzdor jejím námitkám, bylo oznámeno v měsíci červnu, a to právě dne 24. 6. 2008. Tento závěr činí Nejvyšší správní soud právě s ohledem na další data uvedená na dodejce, zejména pak s ohledem na razítko pošty Příbram, kde je datum 24. 6. 2008 zcela jednoznačně uvedeno. I kdyby stěžovatelka datum nevyplnila vůbec, což je patrně tento případ, a nebyl by ani vyplněn pracovníci pošty, dodejka obsahuje další údaje umožňující zjistit, kdy byla uložena zásilka skutečně vyzvednuta.“

S ohledem na správnost závěru krajského soudu, že napadené správní rozhodnutí bylo stěžovatelce oznámeno dne 3. 12. 2012, byla posledním dnem dvouměsíční lhůty podle ust. § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 s. ř. s. neděle 3. 2. 2013. V souladu s ust. § 40 odst. 3 s. ř. s. tak připadl poslední den lhůty k podání žaloby na pondělí 4. 2. 2013. Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatelky podanou osobně dne 5. 2. 2013 jako opožděnou odmítl.

Podle Nejvyššího správního soudu není případný ani stěžovatelčin argument, že krajský soud měl postupovat podle zásad *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*. Ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. totiž zcela jednoznačně stanoví, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze

prominout. Odlišný postup, kterého se stěžovatelka domáhala, pokud požadovala, aby za včasnou byla považována i žaloba podána osobně dne 5. 2. 2013, by byl v rozporu se základním principem právního státu, kterým je předvídatelnost rozhodování státních orgánů, včetně orgánů moci soudní, a s ním související princip právní jistoty mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků soudního řízení. Princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat, ve svém celkovém vyznění, stejně. Pouze takový postup respektuje právní jistotu a nelze opomíjet, že jeho důsledné dodržování se významně pozitivně projevuje i v celkovém nazírání společnosti na význam a roli práva. Naopak postoj státního orgánu, který se vyznačuje zásadní odlišností přístupu k projednávaným věcem, svojí podstatou identickým, tomuto základnímu principu právního státu odporuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 7 As 29/2007 - 56, a ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 93, nebo nález Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 470/97). Takový postup krajského soudu, který by datum doručení napadeného rozhodnutí, i přes jeho jednoznačnost vyplývající z otisku razítka České pošty, s. p. určoval na základě tvrzení účastníka řízení, a tudíž v jeho prospěch, by vedl nejen k porušení principu rovnosti účastníků soudního řízení, ale v konečném důsledku i k porušení principu předvídatelnosti.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku „žalobě“, pravděpodobně však měla na mysli přiznání odkladného účinku „kasační stížnosti“. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť o mimořádném opravném prostředku (kasační stížnosti) bylo rozhodnuto věcně, a to bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a inspektorátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu